aşa de buni, aşa de harnici şi aşa de cinstiţi. Nu după mult împăratul Braziliei le trimise în dar o sumă bunicică de bani şi le dărui încă atâta pământ, cât le dase la început. Alături de vechea locuinţă, clădiră o casă mare şi frumoasă. Măriră, de asemenea, grădina, sădind o mulţime de pomi roditori. Ogoarele din jurul casei dădeau rod îmbelşugat, iar în livezile şi poenile întinse păşteau cirezi de vaci, turme de oi şi herghelii de cai.

Dar nu trecu nici un an la mijloc, că o nouă casă răsări în apropiere. Această casă fu zidită de soldatul Traian Nicoară, căruia guvernul Braziliei îi dete, de asemenea, pământ în deajuns.

Traian Nicoară nu locui singur în casa aceasta. Ştim dintr'un capitol trecut că între el şi Marioara se legaseră sentimente de bună prietenie. Zi de zi, aceste sentimente se întăreau din ce în ce mai mult. In sfârşit, când noua locuinţă era gata terminată, Traian Nicoară zise lui Moş Barbu : „Să-mi dai voie să-ţi zic tată şi să cer mâna Marioarei".

Moş Barbu, care ţinea în adevăr la Traian Nicoară aproape ca şi la copiii săi, nu respinse propunerea. Totuşi, nu se putu opri de a zice : „Ne iei pe cea mai harnică şi mai bună gospodină a noastră şi faci ca toată povara gospodăriei să cadă de acum încolo numai pe Anişoara".

Atunci Costea, roşindu-se la faţă, se aruncă în vorbă şi zise : „Tată, am avut prilejul să cunosc la Rio de Janeiro pe fiica unor Români veniţi din Banat. E o fată frumoasă la chip, foarte cuminte şi harnică la muncă. Dacă îmi dai învoirea şi binecuvântarea, eu aş dori să o iau de soţie. In chipul acesta, Anişoara va avea o tovarăşă bună, care să o ajute la gospodărie".

Mai înainte de a răspunde, Moş Barbu strânse la piept pe Costea şi pe Traian Nicoară şi le zise foarte mişcat : „Să-mi trăiţi, copiii mei ! Vă dau la amândoi şi învoirea şi binecuvântarea".

Două luni mai târziu, se făcu căsătoria lui Traian Nicoară cu Marioara şi a lui Costea cu Dorina, fiindcă aşa o chema pe fiica Românilor din Banat.

...Dar nu se încheie aci povestea acestor familii de Români. Iată că după vreo patru luni veni pe neaşteptate la casa lui Moş Barbu un musafir, care fu primit cu cea mai mare bucurie. Musafirul acesta era marinarul, care se purtase aşa de frumos cu Moş Barbu, atunci când în primele zile de debarcare la Rio de Janeiro, bietul Moş Barbu avusese parte de atâtea necazuri şi mai ales de nenorocirea de a vedea căzut în robie pe iubitul său fiu Costea. Ne aducem, cred, aminte că, între altele, marinarul dăruise lui Moş Barbu şi familiei acestuia câteva lucruri şi o sumă de bani, care le prinsese aşa de bine.

Acum, marinarul venise aducând o veste, care, cum spunea el, era fericită pentru dânsul. „Guvernul Braziliei, zise el, mi-a dat şi mie pământ, iar secretarul guvernului, bunul vostru prieten, d. Alberto Prado, a făcut ca pământul să mi se dea tot aici. Vom fi, prin urmare, vecini. Am însă două rugăminţi de făcut : să-mi daţi găzduire pentru o noapte, iar mâine să-mi daţi o mână de ajutor, ca să-mi fac o colibă în care să mă pot adăposti, până ce îmi clădesc o casă.

— N'ai să-ţi faci nici o colibă, se grăbi să-i răspundă Moş Barbu. Vei sta la noi şi vei fi musafirul şi prietenul nostru iubit. Ajutat de noi toţi, îţi vei clădi casa, în care nu te vei muta decât în ziua în care va fi gata. Aşa vom putea să ne plătim şi noi pentru marele şi neuitatul bine ce ne-ai făcut în zilele cele mai grele şi mai dureroase din viaţa noastră".

Adânc mişcat de această propunere, marinarul dintru început nu voi să primească. Insă, atât Moş Barbu, cât şi ceilalţi stăruiră aşa de mult, că la urma urmelor, n'avu nici el încotro, ci zise cu ochii în lacrimi : „Vă mulţumesc şi vă rog să-mi faceţi încă un bine — cel mai mare bine : să mă socotiţi ca făcând parte din familia voastră, căci, după Dumnezeu, voi sunteţi tot ce am mai scump pe pământ".

Au trecut încă doi ani dela tot ce am povestit până aci. Era într'o după amiază răcoroasă. Moş Barbu şedea pe o bancă de lemn din faţa casei. Şedea la umbra unui teiu, dar nu era singur. Pe un genunchiu ţinea un băeţaş în vârstă de un an, iar pe genunchiul celălalt, o fetiţă cam de aceeaşi vârstă. Băeţaşul era copilul lui Costea, iar fetiţa era a lui Traian Nicoară. Erau, prin urmare, nepoţeii bunului Moş Barbu, care, privindu-i şi alintându-i, părea că întinereşte de bucurie şi fericire.

Şi iată că veni marinarul, îmbrăcat în haine de sărbătoare, deşi ziua aceea era o zi de lucru. Se apropie sfios de Moş Barbu şi îi zise, cam încurcându-se la vorbă: „Am venit să te rog, să fac o cerere..., adică o cerere de care atârnă toată fericirea vieţii mele. Am venit să te rog să consimţi a-mi da de soţie pe Anişoara, atât de buna şi drăguţa dumitale fiică".

Moş Barbu primi numaidecât şi primi cu plăcere, fiindcă avea despre tânărul marinar cea mai bună părere. Cât despre Anişoara, consimţi şi ea cu toată bucuria, deoarece ţinea şi ea mult la bunul marinar.

Se făcu, aşa dar, o nouă căsătorie şi se întemeie o nouă familie.

Dar vestea despre familia lui Moş Barbu şi despre rodnicia pământului din ţinutul Diamantelor merse şi se întinse departe şi la alţi Români, care părăsiseră ţara lor şi veniseră să se aşeze în Brazilia.

Două din familiile acestea izbutiră să capete şi ele pământ în vecinătatea pământului lui Moş Barbu. La aşezarea acestor noui familii de Români şi la clădirea locuinţelor, Moş Barbu, fiii şi ginerii săi le deteră o preţioasă mână de ajutor. Mai spunem că cele două familii erau familii de Români plecaţi din Basarabia. Una din ele avea o fată, care împlinea vârsta de optsprezece ani.

Fata aceasta fu cerută şi luată în căsătorie de Vlad, care îşi clădi o nouă casă.

Prin urmare, numărul familiilor şi al caselor sporea. Dela o colibă, cum fusese la început, acum răsărise un sat, în care domnea belşugul şi dragostea între locuitori. In câţiva ani, numărul caselor trecu de treizeci, de oarece veniră să se aşeze şi alte familii de Români.

Intr'una din zile, Moş Barbu chemă pe toţi locuitorii şi le zise : „Avem de făcut două lucruri : întâiu să clădim o biserică în cinstea şi slava lui Dumnezeu, iar al doilea, să dăm satului nostru un nume, care să ne reamintească patria noastră şi neamul nostru românesc".

Biserica a fost clădită, iar satului i s'a dat numele de Frăţia Română.

Astăzi satul acesta este o comună mare şi bogată, iar în cimitirul de lângă biserică, mormântul cel mai frumos este mormântul în care Moş Barbu îşi doarme somnul de veci.

SFARŞIT

BUCOVINEI

A noastră e iar

A noastră iar eşti, Bucovină,
Jugul barbar nu mai îţi stă pe gât,
Intreaga ţară astăzi se 'nchină,
Mărindu-te pe tine ce-ai suferit atât.

A noastră iar eşti, Bucovină,
Ţi s'a sfârşit acum şi suferinţa,
Neîntinată ai scăpat din tină,
Căci ai venit precum ştiai şi biruinţa.

A noastră iar eşti, Bucovină,
Stindardul roşu nu mai te 'nfăşoară,
Fii iarăşi mândră şi senină,
Comoară a României Mari, comoară !

A noastră iar eşti, Bucovină,
Cu sânge tânăr ai fost desrobită,
Nu te mai afli 'n ţara cea streină,
Şi îţi urăm cu toţii să fii bine venită !

URANIA ROVINŢESCU
Loco